

ponieważ umieszczenie firmy i nazwiska skarżących w zaskarżonych działaniach bezprawnie zniweczyło poszanowanie w społeczeństwie syryjskim, w gronie przyjaciół, we wspólnocie religijnej oraz względem ich partnerów w interesach.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2012 r. — Plantavis i NEM przeciwko Komisji i EFSA

(Sprawa T-334/12)

(2012/C 311/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Plantavis GmbH (Berlin, Niemcy) i NEM, Verband mittelständischer europäischer Hersteller und Distributoren von Nahrungsergänzungsmitteln & Gesundheitsprodukten e.V. (Laudert, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Büttner)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Europejski Urząd do spraw Bezpieczeństwa Żywności

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zakazów ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 1924/2006⁽¹⁾ w związku z rozporządzeniem (UE) nr 432/2012⁽²⁾ oraz unijnym rejestrem dopuszczonych i niedopuszczonych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi po pierwsze, że brak jest właściwości prawodawcy europejskiego do ustanowienia zaskarżonych rozporządzeń.

Po drugie podniesiono, że rozporządzenia nr 1924/2006 i nr 432/2012 oraz unijny rejestr oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności niezgodnie z prawem naruszają chronioną na mocy praw podstawowych sytuację prawną przemysłu spożywczego oraz prawo konsumentów i profesjonalistów do informacji. W tym kontekście skarżący podnoszą w szczególności, że przewidziane w zaskarżonych rozporządzeniach zakazy oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych są nieproporcjonalne. Odnosi się to w szczególności do zakazu użycia merytorycznie właściwych oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych, jak np. „lepszą biodostępność”. Ponadto rozporządzenia nie nadają się do osiągnięcia zamierzonych celów, ponieważ EFSA i Komisja nie ustanowiły zrozumiałych, przejrzystych i jednolitych wytycznych określających standardy naukowe. Skarżący podnoszą ponadto zarzut niezróżnicowanego nierównego traktowania różnych substancji i przedsiębiorstw spożywczych. Wskazane zakazy nie są ponadto

konieczne, ponieważ już na podstawie dyrektywy 2003/13/EG⁽³⁾ i rozporządzenia (UE) nr 1169/2011⁽⁴⁾ we wszystkich państwach członkowskich zabroniona jest wprowadzająca w błąd reklama żywności.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404, s. 9).
- (²) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 432/2012 z dnia 16 maja 2012 r. ustanawiające wykaz dopuszczonych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności, innych niż oświadczenia odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby oraz rozwoju i zdrowia dzieci (Dz.U. L 136, s. 1).
- (³) Dyrektywa Komisji 2003/13/WE z dnia 10 lutego 2003 r. zmieniająca dyrektywę 96/5/WE w sprawie przetworzonej żywności na bazie zbóż oraz żywności dla niemowląt i małych dzieci (Dz.U. L 41, s. 33).
- (⁴) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304, s. 18).

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2012 r. — Evonik Degussa GmbH przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-341/12)

(2012/C 311/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Evonik Degussa GmbH (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. Steinle, M. Holm-Hadulla i C. von Köckritz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE nieważności decyzji Komisji K(2012) 3534 wersja ostateczna z dnia 24 maja 2012 r. o oddaleniu wniosku Evonik Degussa o poufne potraktowanie informacji zawartych w decyzji w sprawie COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran sodu;
- zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 5 zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy: Naruszenie art. 8 zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające⁽¹⁾ i praw skarżącej do dobrej administracji i do bycia wysłuchaną.

W tym względzie skarżąca podnosi, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające nie rozpatrzył jej podstawowych zastrzeżeń dotyczących publikacji. W ten sposób przekroczył on zakres swoich kompetencji i obowiązków oraz naruszył art. 8 zakresu uprawnień. Ponieważ ani urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające ani inna służba Komisji nie rozpatrzyli przedstawionych przez skarżącą podstawowych zastrzeżeń w przedmiocie planowanej publikacji i nie uwzględnili tych zastrzeżeń skarżąca stoi na stanowisku, że Komisja zaniechała przeprowadzenia analizy wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanego przypadku. W ten sposób Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji oraz prawo do bycia wysłuchanym (art. 41 ust. 1 Karty Praw Podstawowych UE).

- 2) Zarzut drugi: Naruszenie obowiązku uzasadnienia

W tym względzie podniesiono, że zaskarżona decyzja nie zawiera uzasadnienia w przedmiocie przedstawionych przez skarżącą zastrzeżeń dotyczących publikacji poszerzonej wersji decyzji. To samo odnosi się do powodów publikacji przez Komisję poszerzonej wersji prawie pięć lat po wydaniu pierwotnej nie poufnej wersji oraz interesu publicznego w takiej poszerzonej publikacji.

- 3) Zarzut trzeci: Naruszenie prawa i błędy ocenne z uwagi na naruszenie tajemnicy zawodowej chronionej w art. 339 TFUE i art. 8 EKPC a także nieprzestrzeganie poufności informacji podlegających publikacji

W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi, że fragmenty, które Komisja planuje opublikować w poszerzonej nie poufnej wersji decyzji są chronione w oparciu o tajemnicę zawodową i po części zawierają również tajemnice handlowe. Publikacja tych informacji w Internecie narusza prawo skarżącej do ochrony tajemnicy zawodowej.

Ponadto skarżąca podnosi, że planowana publikacja informacji dostarczonych przez podmioty objęte programem złagodzenia kary wchodzi w zakres stosowania art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽²⁾ oraz że rozporządzenie (WE) nr 1/2003⁽³⁾ i rozporządzenie dotyczące programu łagodzenia kar⁽⁴⁾ zawierają szczególne uregulowania w przedmiocie dostępu do informacji udzielonych przez podmioty objęte takim programem. Dlatego, zdaniem skarżącej, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości (wyroki z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie C-139/07 P Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, Zb.Orz. 2010, s. I-5885 i z dnia 28 czerwca 2012 r. w sprawie C-404/10 P Komisja przeciwko Éditions Odile Jacob, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze) istnieje

domniemanie, że publikacja tych informacji narusza interesy handlowe skarżącej oraz cel czynności dochodzeniowych Komisji. Należy zatem w takiej sytuacji wykazać, że istnieje szczególny interes publiczny w publikacji takich informacji. Ponieważ, zdaniem skarżącej, urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające tego nie wykazał dopuścił się on oczywistego błędu w ocenie.

- 4) Zarzut czwarty: Naruszenie uzasadnionych oczekiwań skarżącej i zasady pewności prawa

Skarżąca podnosi w tym względzie, że przy oddaleniu wniosku o poufne traktowanie i przy decyzji o publikacji spornej wersji decyzji Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań. Skarżąca oczekiwała od chwili złożenia wniosku o objęcie programem złagodzenia kary, że przekazane informacje pozostaną poufne. Opiera ona swoje oczekiwanie na obwieszczeniach Komisji w sprawie programu złagodzenia kar i na praktyce Komisji oraz jest zdania, że oczekiwania te podlegają ochronie. Naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań wynika ponadto z faktu, że już w 2007 r. Komisja opublikowała ostateczną nie poufną wersję decyzji i zaakceptowała żądania skarżącej dotyczące ukrycia pewnych zawartych tam informacji. Skarżąca podnosi, że nie ma podstawy prawnej ani merytorycznych powodów dla następczej zmiany tej decyzji.

- 5) Zarzut piąty: Naruszenie wymogu nie wykroczenia poza cele

W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi, że użycie informacji dostarczonych przez podmioty objęte programem złagodzenia kar w celu ich publikacji narusza przewidziany w art. 28 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 i w pkt 48 obwieszczenia Komisji dotyczącego dostępu do akt⁽⁵⁾ wymóg wykorzystywania ich tylko do celów do jakich zostały zebrane. Odnosi się to w szczególności do sytuacji, w której wykorzystanie informacji następuje ponad 6 lat po zakończeniu postępowania administracyjnego.

(¹) Decyzja Przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. L 275, s. 29).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

(³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101] i [102] [TFUE] (Dz.U. L 1, s. 1).

(⁴) Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. L 45, s. 3).

(⁵) Obwieszczenie Komisji dotyczący zasad dostępu do akt Komisji w sprawach na mocy art. 81 i 82 Traktatu WE, art. 53, 54 i 57 Porozumienia EOG oraz rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004 (Dz.U. C 325, s. 7).